

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 41	Utkommer hver måned	Februar 1934	Utgiver og redaktør: Sogneprest Slaattelid Davik	5. årg.
--------	---------------------	--------------	--	---------

Bønn.

Herre Gud, barmhjertige fader, allmektige konge, du hører bønnen. Du ønsker at lovsang og takkesang skal stige op til dig fra ditt folk. Se nådig ned til oss og hør våre bønnen, gi oss tro og tillit, visdom og forstand til å be på den rette måte, fyll alle syke og hjelpeløse med bønnens ånd og andakt, så de kan få se dig som sin rette læge og sette sin lit til dig. Amen.

På kne framfor Gud.

På kne framfor Gud i Jesu namn,
me byrjar med bøn vårt yrke,
me trengjer oss inn i Faders fann
og hentar oss mot og styrke.
Me hentar oss ljøs på all vår leid
um tidene tykkjest myrke. --

På kne framfor Gud i Jesu namn,
me møter ein kjærleg Fader,
vårt anker tek botn i ferdens hamn.
og ingenting vondt oss skader,
var Gud gir oss trøyst og evig trygd,
so livsmotet aldri glader. --

På kne framfor Gud i Jesu namn,
hans Ande til hjarta strøymer,
hans kjærleik gjer vegen greid og jama.
Han innved sin barm oss gøymer,
Han vardar full vel sin augnestein,
Han barnet sitt aldri gløymer. ---

På kne framfor Gud i Jesu namn,
eg skal kje for dauden føla,
ein engel han vert som ber i fann
mi sjæl til himmeriks sæla.
Der æveleg eg skal lova Gud,
og fagna med englemæle. --

Hovden i »Nynorsk salmebøke».

Bønn og faste.

Les. Mark. 9, 17—29.

Dette slags kan ikke drives ut uten med bønn og faste. —

Du vantro slekt! hvorlengde skal jeg være hos eder? hvorlengde skal jeg tåle eder? — Hvad er det dog som presser disse bitre smertesord av Jesu milde munn? Disiplene hadde av Jesu fått fullmakt til å drive ut onde ånder, og allikevel fikk de ikke makt over denne ånd. Av mangel på tro. Det er Jesu dype sorg. Hans disipler vantro bedrover ham mere enn hans fienders hat, har en sakt. — Troende venner! Nu er vi Jesu disipler. Hans fullmakt har vi fått: bed så skal I få. Jesus legger sin allmakt i vår hånd og sier: bruk bønner, og du beveger både himmel og jord. Jesus har grunn til å vente meget selv av skropelige disipler når han gir dem rett til å bruke sin allmakt. Derfor er det ikke mange ord som er tyngre for Jesus å si sine disipler enn disse: I har ikke, fordi I ikke ber. Der står til rådighet for oss ubegrensede krefter til å føle egen hjelpeløshet og syndens skyld, til å hvile i Kristi fullbrakte verk med glede i Gud og avsky for all ulydighet mot ham, ubegrensede krefter til å si nei til sig selv og tjene andre, til å lovsynge Gud, til bønn og til forbønn, til arbeide og til hvile, til glede og til lidelse, til å leve og til å dø.

Alt dette har vi i Kristus. Og han sier: bed så skal I få. Derved blir min far forherliget og eders glede fullkommen.

Troende venner! Bruker vi disse krefter? Nei, de fleste av oss har ikke fått den onde ånd ut skjønt Jesus har gitt oss makt dertil. Se egenkjærligheten hvor den skjemmer ikke bare hjemmets og arbeidets liv, men følger

oss også inn i det kristelige arbeide — med misundelse, baktalelse og uhederlig konkurranse. Se det store selvkloke »jeg« som forstår alt bedre enn alle andre og ikke tåler motsigelse eller tilrettevisning. Se æresyken, prangesyken og effektjageriet som maktstjeler forkynnelsen og gjør det kristelige samvær tomt, ja, ofte likefrem skadelig. Se utadventheten som oftest undskylder sig med tidens travelhet eller de mange kristelige arbeider man står oppe i. Om virksomhet — helst andres mer eller mindre mangelfulle virksomhet — kan man tale interessert i timevis. Om Gud og hans virksomhet for oss og i oss blir der samtalt, men ofte bare fordi der skal samtales derom.

Der tales i våre dager om motstanden mot evangeliet. Man nevner da tidsånden: fritenkeriets ånd, verdslighetens ånd, vantroens ånd.

Og dog ingen av disse onde ånder kan gjøre evangeliet den motstand, og Jesu hjerte så sårt som maktløshetens ånd i disiplerflokket. Ti fikk han sine disipler til å ta i bruk den allmakt han rekker dem, så skulde denne verdens skikkelse forandres hurtigere enn nogen av oss vaget å vente. — Denne slags kan ikke drives ut uten ved bønn og faste. Hvorfor faste? Er den et middel ved siden av bønne? Nei, fasten skal kun tjene til å gjøre bønne til virkelig bønn. Fasten er bare det middel, som skal hjelpe oss til i bønne å få fatt i Jesu allmakt. — Fasten skal nemlig tjene til å fjerne det som ellers hindrer våre bøtter fra å oppfylles. Dette er især to ting: nydelsessyke og vantro. I ber og får ikke, fordi I vil fortære det i eders vellyster. —

Mer enn nogensinne trenger Herren nu disiple, som regelmessig trekker sig ut av farnen inn i stillheten for Herrens ansikt, og styrker sig til arbeid ved bønn og faste.

Dr. O. Hallesby i »For f. og r.«

Kirkeorgelet i Davik.

»Vi kommer sent, men vi kommer godt.« Saledes kunde Davik menighet si til sig selv, da det nye orgel blev innviet den 17. desember. Prost Nybo forteller at det skal være omkring 40 år siden en begynte å

snakke om å få orgel i kirken. Sikkert er i all fall, at den første gave — 50 kr. fra L. P. Lefdal — blev innsatt på bankbok i 1911, altså for 22 år siden. I 1915 tok prost Eide saken op med levende interesse og nedla et stort arbeid for å forberede kjøp; men forskjellige omstendigheter gjorde at han ikke fikk den glede å nå sitt mål. Det som blev innbetalt av de tegnede bidrag var vesentlig gaver fra davikere i Amerika. — I 1925 hadde man 16—1700 kr. i banken. I dette år blev der så foretatt ny tegning av bidrag. Jeg tenker med fornøielse tilbake på denne tid, da jeg besøkte praktisk taft hvert eneste hjem i kretsene Davik, Endal, Dombestein og Haus og overalt blev vel motatt. Den dag jeg var på Dombestein, drakk jeg kaffe 5 ganger, om jeg ikke husker feil. Omtrent alle tegnet sig for større eller mindre beløp. En god hjelp var det, at man hadde de tidligere bidragslister fra Eides tid å gå efter. Pengene skulde være innbetalt på 5 år, så orgelet skulde komme i 1931.

De arlige avdrag blev så innkassert av menighetsrådets medlemmer. Det første år gikk det bra med innbetalingen, det annet år nogenlunde, senere darlig. Tidene blev jo verre og verre, og »restansene« blev større og større. Der finnes dem som ikke betalte ett øre av alt det de tegnet sig for, men det er ikke mange. Det blev således umulig å få orgel i 1931. Summen øket da allikevel litt om senn, (Kirkebladet var jo fæit til å purre og gi påminnelser), og var ved nyår tilfjor vokset til omkring 8000 kr. Et ordentlig løft blev gjort ved basaren på Marimesse-dag, da der kom inn over 700 kr. Det viste hvor stor interessen for saken var, tross alt. Nu vendte menighetsrådet sig til sognestyret om hjelp, og dette vedtok enstemmig, at sognet skulde skaffe tilveie det som endnu manglet for å få et tidsmessig orgel. Hadde sognestyret stillet sig avvisende, vilde det endnu ha gått nogen år før man kunde ha tenkt på kjøp, og da av et meget mindre instrument. En orgelkomité fikk fullmakt til å foreta det nødvendige: ordfører Lefdal, O. Wiik og P. Drageset fra sognestyret, — sognepresten, kirkesanger Daviknes og lærer Midthjell fra menighetsrådet; i stedet for den siste kom senere lærer Aardalsbakke. Der blev innhentet tilbud fra 4 fabrikker.

Enstemmig besluttedes å kjøpe orgelet hos Vestres orgelfabrikk, Haramsøy. Orgelet skulde være på 15 stemmer, og er det største i Nordfjord næst etter det i Breim som har 17. Prisen var 13 000 kr. Dertil kommer forskjellige utlegg ved innstillingen. Disposisjonen av orgelet blev utarbeidet av organist Solem i Ålesund. Siden gikk alt programmessig, inntil orgelet blev tatt i bruk den 17. desember, da Solem spillet. Han gav instrumentet de beste lovord, og det er vel ingen tvil om, at vi har fått et kirkeorgel som vi kan være helt ut tilfreds med.

Og så vil jeg da også her i bladet hjertelig takke alle dem som har medvirket til det gode resultat. Først alle som har gitt og ofret til orgelet. Jeg tror ikke det er mange andre steder, hvor man i disse tider vilde ha klart et løft som dette. Her er i hele sognet vel 1000 mennesker; det er folket i omkring halve sognet som direkte har gitt til orgelet; i Kjølsdal arbeider de jo for et ennå større kirkelig formål. Da å få inn ca. 1000 kr. for året til en sådan sak under de nuværende økonomiske forhold, — det er godt gjort, og jeg som prest er stolt av, at menigheten har greiet det. Det er et utslag av kjærlighet til kirken og dens gudstjeneste, som må glede alle. Og derfor: takk til alle eder som gav. — Her minnes vi også alle de givere som nu er vandret bort.

Dernest takk til sognestyret som gjorde det mulig å få saken i havn nu. Særlig gledelig synes jeg det var, at dets beslutning var *enstemmig*. Det vil visselig ikke bli glemt når den tid kommer, at hele sognet må hjelpe til å reise kirke i Kjølsdal.

Endelig vil jeg rette en særskilt takk til ordføreren i Davik. Alle som har arbeidet med saken vet, at uten hans interesse og energiske støtte vilde vi ikke hatt orgelet idag.

Måtte så vart kirkeorgel bli hvad det er tenkt til: Til Guds ære og til oppbyggelse for dem som deltar i vare gudstjenester.

R. S.

Den troende har Kristus mellem sig og synden, den vantroende har synden mellem sig og Kristus.

Hjelp oss, Jesus!

Jesus kom og vær oss nær,
du som har oss alle kjær,
åpn vårt hjerte så og sinn,
at du helt kan slippe inn,
riv oss løs fra verdens flokk,
gi oss dig, og vi har nok. —

Se din lille venneskare,
se, hvor vi er stedd i fare,
uten dig og nadens and
vil hver synd ta overhand.
Hjelp oss Jesus, hver og én,
gi oss kraft mot fristeren. —

Gi oss mere lyst til dig
og den tørnefulle vei,
som betinger korsets gåte,
men og korsets dype nade.
Gi oss mer frimodighet
og mer villig kjærlighet.

J. B.

Notisar.

Gudstjenester:

- Midfastesundag, 11. mars: Totland.
Marimessesundag, 18. mars: Aalfot.
Palmesundag, 25. mars: Davik.
Skirtorsdag, 29. mars: Rugsund.
Langfredag, 30. mars: Totland.
1. påskedag, 1. april: Davik.
2. påskedag, 2. april: Aalfot.
1. s. e. påske, 8. april: Davik.
2. s. e. påske, 15. april: Rugsund.

Ved basar i Davik som sanitetsforeningi skipa til fredag d. 2. februar kom det inn kr. 130.

Kvittering for kontingent som er betalt efter nyttar kommer i næste nr. av bladet.

For 100 år sidan. Vigde: 8. februar 1834 Enoch Abelsen Møklebust, gårdmann, 60 ar (son til Abel Enohsen) og Ragnilde Olsdatter Mettenæs, 50 ar, datter til Ole Olsen Mettenæs.

Våre døde.

26. januar: Samson Samuelsson Skorpen, enke-mann, kårmann, f. 1841, alderdom.
4. februar: Karolus Pederssen Midtbø, gift malar, f. 1900, lungetuberkulose.

For me veit at um vår likams jor-
diske hus vert nedriven, so hev me
ein bygnad av Gud, eit hus som
ikkje er gjort med hender, ævelegt i
himmelen. 2. Kor. 5, 1.

Claus Frimann. II.

(Forts.)

Av og til får dog dikteren overtaket midt i all moralpreket, som når det heter i en aftensalme:

Hans forsyns øie slumrer ei;
vil han kun for oss våke,
på havet selv vi finner vei
igjennem natt og tåke.
Er høigen høi, han jevner den,
og stormen temmer han igjen, —
vel den som Herren frykter.

Det var naturlig at salmekommisjonen i Kjøbenhavn som utarbeidet den rasjonalistiske »evangelisk-kristelige salmebok« måtte henvende sig til Frimann. I 1794 leverte han da også en samling på 100 salmer. Hele 42 av dem blev optatt i den nye salmebok, så de har i høi grad vunnet kommisjonens bifall. Det må innrømmes, at adskillige av de salmer som bærer det virkelige sannhetsinnhold frem er av Frimann, men mange av hans salmer gir også bidrag til bokens almindelige rasjonalistiske tomhet. Til nogen høi dikterflukt hever han sig aldri.

Efter Thrap's »Bidrag«.

Småstykker.

På veien.

»Han lot som om han vilde gå videre.« (Lk. 24, 28). Han vilde at det skulde se ut som om han gikk i et annet erend. Han skjulte for dem sitt egentlige formål at han var kommet *nettop for å hjelpe dem*. Hvor forunderlig! Hvorfor gav Mesteren det utseende av at han vilde gå sine disiple forbi, just i det øieblikk de trengte mest til hans hjelp? Og hvorfor må også vi for hvem Gud er den eneste tilflukt, det eneste vern på nødens dag, så ofte erfare, at han handler med oss som med sine disipler dengang: som en der tilsynelatende vil gå bort fra oss?

Venn vær stille! Bøi ditt hjerte og dine kne, drag dine sko av, for det sted du står på, er hellig grunn. Således handler Herren ofte med sine venner, således *må* han ofte *handle*. Som hjelp i trengsler blir han dog alltid funnet stor; men ofte må han for en stund skjule sitt ansikt, ikke fordi han ikke

vil eller kan hjelpe, men fordi han søker ditt sanne evige vel. Han vil ikke berge dig fra frådende vanne som man berger en livløs gjenstand på et synkende skib; men han som er ånd vil samarbeide med din ånd. Han vil løse dig fra selvet. Han vil lære dig å rope til ham fra det dype. Derfor later han som om han vil gå videre; derfor synes han et øieblikk å ville slippe din hånd; derfor skjuler han sin nærhet og sitt virkelige formål; derfor dekker han den trofaste hånd, som er like ved din side, alltid utstrakt i mørket for å gripe dig.

»Sandelig, du er en Gud som skjuler dig,« synger Israels hellige sanger. Han er en Gud som ofte dekker sitt ansikt til, men kun for siden å åpenbare sig i større herlighet enn før. Han vil kun ombytte høi og tørre strå med gull og kostbare stener. Han vil veksle kjøtt med ånd. Han forlater dig kun en liten stund for til evig tid å forbarne sig over dig. I nattemørket søker han dig, og gjennom nattemørket vil han frelse dig. Han velger mange ganger å besøke dig kledd i en mørk sky. Du ser ikke bare i mørket Guds utvelgelse. Han later kun som om han vil gå videre, for at du skal *søke* tettere inn til hans hjerte. Han vil bare vekke dypere lengsel i dig så hans nåde må bli mere overflødig. Han vil bare prøve dig for at du selv skal se hvad der er i ditt hjerte. Han vet at du kan hvad den øvrige skapning ikke kan: lære å synge hans lovsange i natten, lære å prise ham, ikke fordi du ser, men fordi du tror, og ikke alene for hvad han gir, men for hvad han er. Han vil gjøre dig til en streng på sin harpe; derfor later han en stund som om han drager sig tilbake. — La derfor ikke ditt hjerte forferdes! Legg hånden for din munn, så at du ikke kommer til å tale ubetenksomt. Husk, han later jo kun som om han vil gå videre. Han er hos dig skjønt du intet ser. Den stund skal oprinne da dine øine skal åpnes til å se ham påny og han skal holde nadver med dig og du med ham. Kast derfor ikke din frimodighet bort, ti den har stor belønning!

Fra »Bud og Hilsene«.